

ikke begrænses, og at beskytte Lejerne mod ubillige Fordringer.

Ud fra disse Betragtninger vil jeg anbefale de af mig stillede Ændringsforslag, der ganske kort gaar ud paa, at for Provinsens Vedkommende maa det have sit Forblivende ved den allerede gældende Lov, der udløber den 1. Maj 1925, idet man meget godt inden den Tid kan faa gennemarbejdet og vedtaget en ny Lov, som kan omfatte Boligforholdene i al Almindelighed, og at Loven, for saa vidt det anses for ønskeligt af Københavns Borgerrepræsentation, forlænges for Københavns Vedkommende.

Slebsager: Idet jeg henholder mig til de Bemærkninger, jeg fremsatte ved Lovforslagets første Behandling, vil jeg anbefale mine Meningsfæller at afholde sig fra at stemme over de stillede Ændringsforslag, idet de ikke forekommer mig at være af større Interesse, og anbefale, at man ved tredje Behandling stemmer imod Lovforslaget. Kun ønsker jeg at sige til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at egentlig burde han have staaet som Ordfører for Regeringspartiet, thi hele hans Argumentation i denne Sag forekommer mig at være af den Art, at han næsten synes at være mere reguleringsvenlig end Regeringen.

Niels Petersen: Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der fremkom fra de ærede Medlemmer Hr. Johannes Lou og Hr. Carlsen-Skiødt til Begrundelse af de af dem stillede Ændringsforslag. Maa jeg først sige, at jeg paaskønner det ærede Medlem Hr. Johannes Lous Erkendelse af, at Bolignøden vedvarende eksisterer, og at det derfor er nødvendigt at opretholde Boliglovgivningens Beskyttelse. Det ærede Medlem kom imidlertid med nogle Udtalelser, jeg ikke forstaa, idet han sagde, at Nøvnene skulde sætte et skarpt Skel mellem Ejer og Lejer. Nøvnene er jo ifølge hele deres Sammensætning netop indrettet paa en saadan Maade, at de under de nuværende vanskelige Forhold i lige Grad skulde varetage — og utvivlsomt ogsaa har varetaget — Ejernes og Lejernes Interesser.

Til det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, som ret bestemt erklærede, at Befolkningen maatte have Ret til at regne med Huslejelovgivningens Ophør, vil jeg sige, at naar han begrunder det med, at der stod noget saadan i den sidst vedtagne

Huslejelov, synes han at gaa ud fra, at en hvilken som helst Rigsdag skulde kunne gøre sig, i hvert Fald negativt, til en Art grundlovgivende Forsamling ved at sige, at nu skal det være forbi med Lovgivningsforholdsregler paa det og det Omraade, en ny Rigsdag kan ikke gøre noget ved denne Sag, det er nu en Gang for alle afgjort, det har Befolkningen Ret til at forvente, thi hvad denne Rigsdag har vedtaget staaer for Tid og Evighed, selv om Forholdene fuldstændig forandrer sig, og selv om en ny Rigsdag kommer til et helt andet Resultat. Jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt for fuldt Alvor vil fastholde en saadan Opfattelse.

Naar det ærede Medlem siger, at *Befolkningen* har Ret til at vente, at Huslejelovgivningen vil bortfalde, vil jeg dernæst gerne spørge det ærede Medlem, hvad det er, han forstaaer ved „Befolkningen“. Det ærede Medlem mener, at naar Rigsdagen har vedtaget noget, har „Befolkningen“, selv om Forholdene i Mellemtiden helt forandrer sig, Ret til at vente, at der ingen Forandring sker i den en Gang truffne Beslutning. Det ærede Medlem kan dog imidlertid sikkert ikke til „Befolkningen“ henregne Lejerne, thi at Lejerne vilde føle sig i allerhøjeste Grad skuffede, hvis man lod Huslejelovgivningen løbe ud, tror jeg dog ikke, at det ærede Medlem vil bestride.

Naar det ærede Medlem taler om „Befolkningen“, maa man jo tro, at han taler om Befolkningen i sin Helhed, Befolkningen ude omkring i Landet; men dær er det Kommunalbestyrelserne, som repræsenterer Befolkningen, det er dem, som har faaet den Opgave at udtale, om de ønsker at benytte den Adgang, som eventuelt gives af Lovgivningsmagten til at opretholde Nævn eller beskyttende Kontrolforholdsregler, og det forekommer mig derfor at vidne om en ejendommelig Respekt for det kommunale Selvstyre, naar det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt lader Kommunalbestyrelserne sige: Nu har jo Lovgivningsmagten besluttet, at vi i Fremtiden skal staa under Formynderskab, og selv om vi er kommet til det Resultat, at Huslejelovgivningen for vor Kommunes Vedkommende bør opretholdes, fordi Bolignøden vedblivende eksisterer, føler vi os i højeste Grad skuffede over, at Lovgivningsmagten nu alligevel vil give os Adgang til fremtidig at skønne over, om der er Grund til Beskyttelsesforholdsregler eller ej.

En saadan Skuffelse vil det ærede Medlem altsaa ikke udsætte Kommunal-